

Sygn. akt IV CSK 250/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku T. P.
przy uczestnictwie Gminy T.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego istota sprowadza się do odpowiedzi na pytanie „czy oświadczenie spadkodawcy a spisanie testamentu są jednakowymi czy odrębnymi czynnościami”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane przez skarżącego zagadnienie nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie dotyczy bowiem wątpliwości, której rozwianie przez Sąd Najwyższy miałoby istotne znaczenie nie tylko dla rozwoju praktyki sądowej, lecz także dla rozstrzygnięcia sprawy, (por. m.in. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.). Z ustaleń poczynionych przez Sądy wynika, że spadkodawca sporządził ustny testament w obecności dwóch świadków, a więc z naruszeniem wymogu z art. 952 § 1 k.c., ponieważ pozostałe osoby uczestniczące w czynności nie mogły być świadkami testamentu po myśli art. 957 k.c. Nie ulega wątpliwości, że spisanie ustnego testamentu z zachowaniem wymogów ustawowych (art. 952 § 2 k.c.) nie uchyla wadliwości samej czynności testowania skoro wadliwość ta polegała na braku formy wymaganej art. 952 § 1 k.c.; jej brak oznacza nieważność testamentu.

W świetle powyższego, wobec braku podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.